

För landsortsbefolkningen och i all synnerhet för aflägsset boende är detta sätt att kungöra om uppbördsstämma ej fullt tillfredsställande, emedan en stor del af dem ej äro i tillfälle att få del af dessa kungörelser. På så sätt ha skattskyldige, i okunnighet om uppbördsdagen, ofrivilligt kommit på restlängd och fått vidkännas inkasseringkostnader.

För undvikande af sådana olägenheter ha af många uttalats den önskan, hvilket jag anser vara en rättmätig fordran, att, i likhet med hvad som är allmän praxis beträffande kommunal uppbörd, tid och ställe för uppbördsstämma utsättas å kronodebetsedlarna.

På grund af det ofvan anförda får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen må besluta om skrifvelse till Kungl. Maj:t med anhållan att Kungl. Maj:t täktes göra den ändringen i uppbördsreglementet att tid och ställe för uppbördsstämma skall å debetsedlarna utsättas.

Stockholm den 26 januari 1910.

Jonas Jonsson i Hå.

Nr 99.

Af herr **Henrikson m. fl.**, om tillägg till 41 och 44 §§ konkurslagen.

Det är ett känt och erkänt faktum, att, då en person kommer på ekonomiskt obestånd, tryckande bekymmer blifva följderna ej allenast för den mötande fattigdomen utan äfven öfver att hafva bringat andra, ja oftast sina bästa vänner i bekymmer och kanske i fattigdom och nöd. För egen del har gäldenären nog haft kännedom om det förestående fallet, men däremot för borgenären torde underrättelsen komma alldeles öfverraskande och oväntad. I nu nämnda fall blir ju oftast följderna, att gäldenären får uppgifva sin stat och gå i konkurs. En rättens ombudsman jämte nödigt antal utredningsmän (godemän eller sysslomän) utses, hvilka hafva att taga boet om hand, och därmed synes ju affären vara i taka händer; dock höres ofta klagomål öfver att konkursutredningen tager alltför lång tid och att omkostnaderna därför mången gång äro oskäligen stora. Detta att bestämma utredningsmännens arvode

tillkommer ju borgenärerna själfva, men isynnerhet vid större konkurser torde det vid ett borgenärsammanträde vara svårt att fullt effektivt granska förvaltningen. Visserligen åligger det rättens ombudsman att öfvervaka borgenärernas rätt, och borgenärerna hafva ju äfven rätt att utse revisorer, men då detta väl mera sällan förekommer, då detta icke är i lag bestämdt, torde just rörande revisorer en ändring i lagstiftningen vara af behovet påkallad.

På grund af det nu anförda våga vi vördsamt hemställa om tillägg till §§ 41 och 44 i nu gällande konkurslag, så lydande:

§ 41.

 att noga öfvervaka, att utredningen i konkursboets
 sker så hastigt som möjligt och icke fördröjes utom
 i trängande fall, där större ekonomiska fördelar vinnas
 genom uppskof: -----

§ 44.

 I fall där konkursboets egendom uppgår till värde
 af minst 10,000 kronor, skall rätten eller domaren
 föranstalta om val af revisorer att granska konkurs-
 boets förvaltning. Revisorerna utses af borgenärerna.
 Revisionen skall ske så tidigt, att revisionsberättelsen
 är inlämnad till rättens ombudsman, innan konkursen
 avslutas. Arfvode till revisorerna, där sådant fordras,
 bestämmes af rätten.

Stockholm den 27 januari 1910.

<i>A. Henrikson.</i>	<i>Gust. Månsson.</i>	<i>Aug. Ifvarsson.</i>
<i>Jöns Pålsson.</i>	<i>Nils Larsson.</i>	<i>J. Bengtsson.</i>
<i>A. C. Gunnarsson.</i>	<i>S. J. Larsson.</i>	<i>Alfr. Lundgren.</i>
<i>Anders Olsson.</i>	<i>Fr. Ahlfvengren.</i>	<i>Carl L. Olausson.</i>
	<i>Cornelius Olsson.</i>	